

Milí mladí přátelé!

Čím se liší skupinka mládeže od filatelistů a skejťáků? Taková mi byla položena otázka organizátory.

Nechci to tady a teď složitě rozebírat. Na úvod musím především říct, že jsem si dovilil v zadání - filatelisty svévolně vyměnit za zahrádkáře. Nějak jsem si totiž zástupce této skupiny obyvatelstva dovedl představit lépe než třeba filatelistu.

Jen si představte tu slavnou ikonku této skupiny – Běďa Trávníček. K tomu si dejme další ikonku třeba známého rappera Eminema a máme tu krásný obrázek skejťáka. No a do třetice – nějaký řekněme Samuel Jan Amos Milíč, háro mastný, kecka děravá. A máme je tu před sebou všechny tři: zástupce naší mládeže, zahrádkářů i skejťáků.

Ano a zde je již první zřetelná odpověď na otázku, jakýže je mezi těmito subkulturami rozdíl. Jistě mi dáte za pravdu. Na první pohled je to rozdíl podstatný. Pro nás je také výhodou, že tyto skupiny se nám kupodivu navíc nemají tendenci příliš míchat a jsou tedy zřetelně rozeznatelné.

Těžko si totiž představit Eminema nebo jeho fanouška, jak se dobrovolně rýpe v hlíně. Leda tak za trest v rámci veřejně prospěšných prací nebo probačního programu.

Stejně tak je těžko si představit Přemka Podlahu, jak jede za svými kutily na skejtu natáčet své receptáře.

No a mezi mladými evangelíky stále už přes 30 let vedou suverénně spirituály a dlouhý svetr. Např. rap, jako forma vyjádření či zvěstování se u nás zatím moc neužívá, jako třeba u skejťáků Presbyteriánský reverend a rapper MC Hammer by u nás bezesporu platil za exota. A kdo by se moc sportovně oblékal, ten také...

Jenže máme se opravdu zabývat jen tím, v čem je ten fyzický a praktický rozdíl mezi Běďou Trávníčkem, skaterboyem a správným evangelik-boyem? Nebo by z mého povídání a následující společné práce v dílně mělo vyjít jakési ono: „Čím se má ta správná, věrná evangelická, křesťanská mládež odlišovat od těch zahrádkářů co s oblibou znesvěcují neděli a od věčně zhulených nebo se tak alespoň tvářících skejťáků?“

Já se k ničemu nekloním. Výsledek práce mojí dnešní dílny není předem dán.

Mě tu nicméně vyvstává ještě další otazník:

Nechci organizátorům nic podsouvat, ani na dálku analyzovat jejich myšlenkové pochody. Ale výběr těchto totálně odlišných skupin lidí, kteří mají být partnery k porovnání nám mladým evangelíkům - to o něčem svědčí...

Oni zahrádkáři jsou myslím náramně klidní lidé. Z chatiček a zahrádek se ozývá zpravidla pohodová dechovka a na veřejnosti se moc okázale neprezentují, jako třeba naopak tvrdou hudbou, extravagantním zevnějškem a jointy provokující skejťáci, prkénkaři, sprejeři, a jejich příbuzné subkultury mládeže. Z uložené otázky mně pak vyplývá pocit: Jako by evangelická mládež balancovala na jedné straně mezi nudnou usedlostí zahrádkářů, s jejich tradiční organizovaností, nástěnkami a víkendy trávenými za městy v chatových oblastech a na druhé straně takovou tou nespoutanou *free mentalitou* skejtující mládeže typu: „*nevaž se odvaž se!*“. Životním stylem, který preferuje rychlé, adrenalinové zážitky a víkendy trávené na zábavách a house-party.

Kde se vůči těmto skupinám křesťanská-evangelická mládež tedy nachází nebo má nacházet? Jaká je její identita? Poslání? Má být spíše usedlá, neprovokující jako zahrádkáři. Nebo má být o ní hodně slyšet a vidět?

Kdybychom hledali grafické znázornění místa evang. mládeže a udělali si jakousi úsečku. Jedna strana by byla zahrádkáři a druhá skejťáci a já bych měl říci, čemu se podle mého blíží evang. mládež, namaloval bych to někde nad středem úsečky blíže však skejťákům. To vyplývá z mých praktických zkušeností:

1. zahrádkaření se týká spíše vyšší věkové skupiny než mládeže
2. Nejednou jsem totiž na mládežích, mezi konfirmandy nebo lidičkami, které někdo přitáhl třeba na tábor, rozeznal zakuklené skejťáky. Jen kalhoty se jim tolik netáhly po zemi, melír na hlavě tolik netrčel a z uší zmizelo na chvíli pár náušnic. Prkno – skejt zůstal doma. Asi je tak rodiče nainstruovali. To prý určitě na setkání mládeže potřebovat nebudou. Tam je přece biblický program, kytary a skvělé vypalovačky ze Svítáku, tak k čemu nějaký *Hněv proti stroji*; tedy pardon *Rage against the machine*. Tito skejťáčtí zakuklenci (odborně jim říkejme kryptoskejťáci) pak program na mládeži nějako přetrpěli. Moc nadšeně se netvářili. A po programu hned zase mazali domů ke svým prknům a tvrdé hudbě. Těchto a jim podobných jsem při své práci s mládeží, již se věnuji aktivně přes 10 let, potkal bezpočet. Zakukleného

zahrádkáře jsem na mládeži ještě nevyhmátnul. Možná jsem se špatně díval. Ale skejťáky se dnešní mládež hemží. Není se co divit, že občas zavítají na naše setkání.

Na závěr: Nechci dnes dávat hotové odpovědi. Když tak nad tím přemýšlím, tak mi jen vznikají další a další otázky, týkající se smyslu našeho bytí a scházení. Ještě zvláště, když si všimneme jednoho zajímavého jevu.

Zahrádkářů je furt dost, skejťáků a jim podobných pořád víc, jen evangeličtí mládežníci se možná za chvíli dostanou do seznamu ohrožených druhů.

Aby taky ne! Obě prve jmenované skupiny tlačí minimálně 2 významné síly:

1. jejich aktivity vycházejí vstříc základním potřebám člověka
2. a taky jsou za nimi mocné obchodní loby, které mají zájem na odbytu a tak potenciální zákazníky podporují.

Vždyť být dobře zorganizován v kolonii podobně zaměřených, něco si postavit, zbastlit a taky si něco vypěstovat – to lidi láká už desítky tisíc let. Na tom všem staví také různí Mountfieldové, Přemkové Podlahové, Televize Primy a Novy.

Zažít dobrodružství, napumpovat nějaký ten adrenalin do žil, rychlá jízda, pestré oblečení a výkony, které ohromí druhé. Na tom zase postavili svoji obchodní strategii Hudební společnosti, Bravíčka, Adidasové, Umbra, Nikeové a další.

Ti všichni se zastávají svých zahrádkářů a skejťáků. Pěstují si je a obskakují a těm se pak samozřejmě daří dobře...

Jenže kdo se zastane nás? Kdo nás zasponsoruje? Kde brát životní sílu k našemu sdružování, akcím naší mládeže?

Žalmista říká:

„Hospodin je světlo mé a moje spása, koho bych se bál?

Hospodin je záštita mého života, z koho bych měl strach? (Ž 27,1)

Věříme slovům žalmisty? Považujeme Pána Boha za hlavního organizátora naší práce, za svého generálního sponzora?

Jestli ano, tak si své místo na přímce mezi zahrádkáři a skejťáky určitě najdeme a udržíme. Jen nesesedět na zadku a nebát se experimentovat. To právě zkusíme v dílně, kterou mám na starosti.

Těším se na vás odpoledne. Zdař Bůh!